

har dette Brev ikke i al Almindelighed været Genstand for Oplæsning. I Ministeriet Neergaards sidste 4 Regeringsaar er det oplæst een Gang, og det var vistnok ved en Fejltagelse; de 3 andre Gange Rigsdagen er aabnet i dette Ministeriums Levetid, er det kongelige aabne Brev ikke blevet oplæst; jeg henstiller til det ærede Medlem i den Henseende at undersøge Rigsdagstidenden. Den Aabningsform, jeg havde valgt, var den med skyldig Hensyntagen til Kendsgerningerne at meddele, hvad der er Hjemmel for Rigsdagens Sammentræden, nemlig Grundlovens Bud og Hans Majestæts Bemyndigelse til Statsministeren til at erklære Rigsdagen for aabnet. Det ærede Medlem forlangte Honnør for Landets Konge. I den Henseende er jeg ganske enig med ham, men jeg er ogsaa sikker paa, at jeg ikke af Kongen vil blive beskyldt for Mangel paa Høflighed overfor ham. Alle vil sikkert erkende, at Oplæsning af nogle forældede Titulaturer, der kun har en vis historisk Interesse, ikke kan skabe Indhold eller Glans ved en Rigsdagsaabning.

Der er ogsaa talt om Formen for Finanslovdebatten og udtalt Ønsket om Indførelse af saakaldte Spørgetimer, et Spørgsmaal, som ogsaa tidligere har været paa Bane. Ministeriet har jo ikke Ansvar for, hvorledes Forretningsorden og Forretningsgang i Tingene er. Formen, som nu anvendes i Tingene for Finanslovdebatten, har været kendt og fulgt i Aarrækker; den er vistnok i Henhold til hele den Udvikling, der er foregaaet, forældet. Jeg har ogsaa for Aar tilbage i et lille Skrift taget til Orde for en Ordning af lignende Karakter som den, man har i det engelske Underhus, med ugentlige Spørgetimer; men hidtil har en saadan Ordning ikke vundet Partiernes Bifald. Den Foranledning, der nu er givet, kan maaske bevirke, at Spørgsmaalet tages op paa ny, og jeg slutter mig gerne til Ønsket om, at Præsidiet atter vil beskæftige sig med en mere praktisk Form for Debatten angaaende de mange, særlig lokale, Spørgsmaal, som foreligger, ikke — som nogle tror — for derved at faa Medlemmernes Ytringsfrihed begrænset, men for at faa lidt mere System i Forhandlingerne, hvis det er muligt at skabe det paa en nogenlunde rimelig Maade. I alt Fald synes jeg,

det vilde være ønskeligt, om man vilde overveje Sagen og eventuelt gøre et Forsøg.

Endelig har nogle Medlemmer fremsat Betragtninger over Emnet Nationalsangen. I denne Forbindelse har et enkelt Medlem ogsaa ment at kunne fælde Dom over andres nationale Begreber. Jeg tror, at det ærede Medlem Hr. Pürschel, som mente sig kaldet til denne Dømmerværdighed, først bør klare overfor sig selv, hvordan det staaer med hans nationale Begreber, og han behøver i den Henseende ikke at bekymre sig om mine eller mine Meningsfællers.

Den Sang, der under denne Forhandling har spillet en Rolle, og som i Korthed kaldes „Kong Christian“, er ikke Danmarks Nationalsang, hvis man vel at mærke ved Nationen forstaaer hele Folket og ikke blot en Klike af dette Folk. Denne Sang, som nu er ca. 150 Aar gammel, er, som man ved, en Del af Indholdet af Ewalds Syngestykke „Fiskerne“. Det vil jo neppe være paa den Maade, en Nationalsang bliver til. Denne Sang udtrykker Moralens, som den forefandtes for 150 Aar siden. Den besynger nogle Søhelte, der hamrede løs paa Fjenden, „saa Gothens Hjelme og Hjerne brast“, og i et andet Vers hedder det, at de slog paa Fjenden Slag i Slag, saa de skreg højt i Stormens Brag, og om en af Heltene hedder det, at med ham lynte Skræk og Død. Det forekommer mig, at disse voldsomme Ord ikke har noget at gøre med den danske Nation, vi nu kender. Det er muligt, at de har haft noget at gøre med den danske Nation, som den var for 150 Aar siden, men de har intet at gøre med det Folk, der nu lever. Sangens sidste Vers, der besynger Havet, viser jo i øvrigt, at denne Sang var en Opsang for Fiskere, Søhelte, Søfolk o. s. v. med den Tids overdrevne Begejstring for Død og Ødelæggelse og uden Respekt for, hvad der er Sandhed. Jeg kan forstaa, at den Sang har sin Plads i Digtkunstens historiske Værker, selv om, som sagt, dens Lovprisning af visse Begivenheder ikke har ret meget med historisk Sandhed at gøre. Men Nationalsang er den ikke. Om den nogen Sinds har været det, kan jeg ikke afgøre, men i hvert Fald er det ganske sikkert, at hvis den har været det, er den siden blevet gjort til noget andet. Den er gjort til Konservatismens Slagsang her i